

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 177/2023
07.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Богдановског, због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Едвина Прелића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 2К 42/2021 од 08.02.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 339/22 од 22.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Богдановског, адвоката Едвина Прелића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 2К 42/2021 од 08.02.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 339/22 од 22.11.2022. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву 2К 42/2021 од 08.02.2022. године, делимично је стављена ван снаге пресуда Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010. године, правноснажна 05.07.2010. године, којом је окривљени Мирослав Богдановски оглашен кривим за кривично дело убиство из члана 113. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 7 година, и то само у делу чињеничног стања изреке пресуде, у погледу разлога смањење урачунљивости али не битно, тако да се утврђује да је овај степен урачунљивости наступио услед емоционално нестабилног поремећаја личности – гранични тип, стања повишене емоционалне напетости, те афекта страха средњег интензитета због вербалног конфликта са оштећеним, а у свему осталом пресуда је остављена на снази. У изречену казну затвора урачунава се време проведено на издржавању казне затвора у КПЗ Забела у Пожаревцу од 13.02.2020. године до обуставе извршења казне 02.07.2020. године, време проведено у притвору по решењу Вишег суда у Панчеву Кв 140/20 од 15.07.2020. године, а који се рачуна од обуставе извршења казне затвора 02.07.2020. године, време проведено у екстрадиционом притвору у Републици Италији у периоду од 12.09.2000. године до 08.10.2001. године и

у Републици Немачкој у периоду од 27.11.2018. године до 22.02.2019. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати Вишем суду у Панчеву 10.000,00 динара на име паушала и 77.495,00 динара на име трошкова вештачења и трошкова довођења, а све у року од 3 месеца од дана правноснажности под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 339/22 од 22.11.2022. године делимично је усвојена жалба бранилаца окривљеног Мирослава Богдановског, адвоката Едвина Прелића и адвоката Владимира Ђукановића и преиначена је пресуда Вишег суда у Панчеву 2К 42/2021 од 08.02.2022. године, тако што је делимично стављена ван снаге ранија пресуда Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010. године, правноснажна 05.07.2010. године, којом је окривљени Мирослав Богдановски оглашен кривим због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика и то у делу чињеничног стања изреке пресуде, у погледу разлога смањене урачунљивости али не битно, тако да се утврђује да је овај степен урачунљивости наступио услед емоционално нестабилног поремећаја личности – гранични тип, стања повишене емоционалне напетости, те афекта страха средњег интензитета због вербалног конфликта са оштећеним, и у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени Мирослав Богдановски осуђен на казну затвора у трајању од 5 година у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора у КПЗ Забела Пожаревац од 13.02.2020. године до обуставе извршења казне 02.07.2020. године, време проведено у притвору по решењу Вишег суда у Панчеву Кв 140/20 од 15.07.2020. године, који се рачуна од обуставе извршења казне затвора 02.07.2020. године, потом време које је провео у екстрадиционом притвору у Републици Италији у периоду од 12.09.2000. године до 08.10.2001. године и у Републици Немачкој у периоду од 27.11.2018. године до 22.02.2019. године. У непреиначеном делу првостепена пресуда остаје неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Едвин Прелић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и побијане пресуде преиначи, тако што ће ставити ван снаге пресуду Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010. године и ослободити од оптужбе окривљеног Мирослава Богдановског да је извршио кривично дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Богдановског, адвоката Едвина Прелића је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док је у престалом делу недозвољен.

Бранилац је у поднетом захтеву за заштиту законитости навео да је у побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, ово стога што је окривљени оглашен кривим за дело које није кривично дело, јер је суд услед погрешне примене кривичног закона утврдио да се у конкретном случају не ради о нужној одбрани.

По оцени Врховног касационог суда изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Нужна одбрана у смислу члана 19. став 2. Кривичног законика је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог лица одбије истовремени противправни напад.

У конкретном случају неосновани су наводи захтева да се ради о нужној одбрани, који наводи су већ истицани у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 пасус 4, страни 4 пасус 3 и страни 5, пасус 1 и 2 образложења одлуке дао јасне и довољне разлоге, прихватајући разлоге првостепеног суда на страни 97 пасус 4, 5 и 6 образложења првостепене пресуде, које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је суд погрешно постојање нужне одбране утврђивао на основу објективних околности занемарујући субјективне околности и чињеницу да је окривљени био тешко рањен 1994. године, те како је у конкретној ситуацији оштећени АА за појасом имао пиштољ и кретао се ка окривљеном, а с обзиром на трауму коју је окривљени имао из претходне пуцњаве и како није имао могућност да се одбрани на неки други начин, то је очигледно реч о поступању у нужној одбрани. Оваквим наводима бранилац на основу сопствене верзије догађаја изводи закључак о чињеницама од утицаја на постојање нужне одбране и фактички указује да је нижестепеним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање те је учињена повреда закона из члана 440. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, те је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**